

Wilma Geldof is een Haarlemse jeugdboekenschrijfster, docente aan de schrijfopleiding *ScriptPlus* te Amsterdam en geeft de cursus *Zin in schrijven!* bij de Volksuniversiteit van Haarlem. Wilma woont samen met Rob En zij werkt op dit moment aan een historische roman voor '15+/volwassenen'.

Mijn moeder is een ansichtkaart

Als ik langs het verpleeghuis op het Ripperdatterrein fiets, zwaai ik vaak naar een bejaarde vrouw in een hoog ziekenhuisbed. De eerste keer dat ik dat doe, voel ik mij nogal belachelijk – ik ken haar niet –, maar het oogcontact nodigt me ertoe uit. Een bevende hand zwaait traag terug. 'Hé, Els/Joke/Marjan...' denkt ze misschien. Of alleen: 'Hé...' Of misschien denkt ze niets en is het zwaaien niet meer dan een reflex. Geleerd toen ze een baby was. Liever denk ik dat vanbinnen iets geraakt wordt wat haar hand omhoog beweegt. En daarom zwaai ik. Een paar dagen geleden was het bed verdwenen en zat er ineens een oude man op haar plaats voor het raam. Mijn hersenen weigerden te begrijpen wat voor de hand lag. De man keek naar buiten, ik zwaaide niet. Vanmorgen schoven twee heren een houten kist in een zwarte glimmende auto. Twee donkere vlaggen sierden de voorspatborden. De achterklep ging dicht en de begrafenisauto reed het terrein af. Eén volgauto erachteraan. Mijn ogen prikten. Afgeleid verdriet, dat wist ik heus wel. Om een andere vrouw, honderd kilometer verderop in een verpleeghuis. Ze zit in een rolstoel voor het raam en gaat van bed naar stoel naar bed. Als ik haar bezoek, tuur ik eerst een tijdje de huiskamer in. De tv staat aan zonder geluid. Het is warm. De

Haar gezicht is dat van een vogeltje, haar haren lijken een hoedje

geur van urine wordt bestreden met synthetische fruitige aroma's. Eén van de knikkebollende grijze koppen in de huiskamer is mijn moeder. Schuin in haar rolstoel hangt ze, het hoofd op de borst, de mond half open. Ik loop naar haar toe. Ga op mijn hurken naast haar zitten en raak haar aan. Het duurt een paar minuten voor ze wakker wordt. Met lege ogen staart ze voor zich uit. Als ik in haar blikveld ga staan, kijkt ze verstoord langs me heen. 'Sta ik in de weg?' vraag ik. 'Wruh... buh... duh...' Ik denk dat ze ja bedoelt. Ik buk en breng mijn gezicht vlak naast het hare. 'Hallo, mamma', zeg ik zacht. Ik bekijk haar en even, heel even, herken ik haar niet. Haar gezicht is dat van een vogeltje, haar haren lijken een hoedje. Ik stap terug en

herken haar weer. Zij mij niet. 'Weet u wie ik ben?' vraag ik. Die vraag heb ik nooit eerder willen stellen, maar dementie breekt wetten. 'Buu... duhh... wuh...' 'Wieneke?' (Zo heet mijn zus.) Ik zie geen herkenning in haar ogen. 'Willemien?' Daar moet ze een beetje om lachen. 'Willy?' Nu beweegt mijn moeders hoofd traag op en neer. Willy, dat ben ik dus, volgens mijn moeder. Ik neem haar mee naar buiten. Bij C&A koop ik twee dikke wollen poncho's, want het aankleden lukt niet goed meer. De kou maakt haar wakker en helder. Ze denkt dat ik de zuster ben. Ik zie het aan die te vriendelijke blik. Met een kledingstuk in mijn hand roep ik zoals zusters vaak doen: 'Mooi, mevrouw?' Ze knikt beleefd. Een uurtje later breng ik haar terug. Voor ik wegga, kijk ik nog even de huiskamer in. Een ansichtkaart, denk ik:

*Mijn moeder zit voor het raam en staart en
gaat van bed naar stoel naar bed en zit
voor het raam en staart niet
naar buiten niet naar binnen.
Mijn moeder zit voor het raam en staart.
Wanneer werd de film een ansichtkaart?
Ik tel terug en hou niet op
te lang geleden hield het leven op.*

De volgende dag zwaai ik naar de bejaarde man in het verpleeghuis op het Ripperdatterrein. Ik hoop dat honderd kilometer verderop iemand naar mijn moeder zwaait.